

Sygn. akt VI Ka 330/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska SO Tomasz Skowron Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Justyny Radomskiej

po rozpoznaniu w dniach 30 sierpnia 2013r. i 3 października 2013r.

sprawy **W. M. i K. W.**

oskarżonych z art. 292 § 1 kk w zw. z art. 292 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 22 lutego 2013 r. sygn. akt II K 244/03

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. oskarżonego W. M. uniewinnia od popełniania czynu przypisanego mu w pkt VII części dyspozytywnej, kosztami w tej części obciążając Skarb Państwa,

2. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu K. W. w pkt VIII części dyspozytywnej eliminuje przepisy art. 292 § 1 kk w zw. z art. 292 § 2 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk a za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przyjmuje przepis art. 270 § 1 kk oraz uchyla orzeczenie wydane na podstawie art. 33 § 2 kk o wymierzonej karze grzywny,

II. uchyla orzeczenie wobec oskarżonego W. M. o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt IX i o karze łącznej grzywny z pkt XI części dyspozytywnej,

III. uchyla orzeczenie wobec oskarżonego K. W. o karze łącznej grzywny z pkt XII części dyspozytywnej,

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

V. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 330/13

UZASADNIENIE

W. M. i K. W. oskarżeni byli o popełnienie szeregu przestępstw.

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2013r. (sygn. akt II K 244/03) od popełniania części przestępstw obaj oskarżeni zostali uniewinnieni, obaj uznani zostali za winnych czynów stanowiących ciąg przestępstw popełnionych w okresie od lutego 2000 r. do kwietnia 2002r. kwalifikowanych z art. 292 § 1 kk w zw. z art. 292 § 2 kk, w zw. z art. 91 § 1 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, na podstawie art. 292 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzona została im kara

po 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk kara po 300 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych (pkt VI części dyspozytywnej).

Oskarżony W. M. uznany został za winnego tego, że w listopadzie 2001 roku w J. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył od D. i E. K. samochód m-ki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numerze nadwozia (...) za kwotę 6 000 zł, gdy w rzeczywistości żadnego pojazdu w tym czasie nie zakupił, lecz tylko dokumenty dotyczące pojazdu, które następnie zostały wykorzystane w zalegalizowaniu nielegalnie sprowadzonego do Polski pojazdu tej samej marki o pierwotnych numerach nadwozia (...), numerze rejestracyjnym (...), o wartości nie mniejszej niż 34.000 zł, przy czym oskarżony powinien i mógł przypuszczać, iż pojazd ten pochodzi z kradzieży dokonanej w okresie 30.09.2001 – 01.10.2001 roku na terenie Niemiec, tj. występku z art. 292 § 1 kk w zw. z art. 292 § 2 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 292 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych (pkt VII części dyspozytywnej).

Oskarżony K. W. uznany został za winnego, tego, że w okresie grudzień 1999 r. – październik 2001 r. w J., J., W., woj. (...), pomógł w zbyciu M. P. samochód marki V. (...) o nr rej. (...) o przebitym numerze nadwozia (...) i silnika (...) za kwotę 49.000 zł, posługując się przy tym podrobionym dokumentem w postaci niemieckiego rachunku zakupu bloku silnika, przy czym oskarżony powinien i mógł przypuszczać, iż pojazd ten pochodzi z kradzieży dokonanej w dniu 16.01.1999 r. na terenie Niemiec, o wartości nie mniejszej niż 72.000 zł, tj. występku z art. 292 § 1 kk w zw. z art. 292 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 292 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych (PKT VIII części dyspozytywnej).

Orzeczone wobec oskarżonego W. M. w pkt VI i VII a wobec oskarżonego K. W. w pkt VI i VIII części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy połączył i orzekł kary łączne po 1 roku i 6 miesiącach pozbawienia wolności a wykonanie tych kar warunkowo zawiesił na dwuletni okres próby.

Sąd Rejonowy w wyroku orzekł wobec oskarżonych również łączne kary grzywny, zawarł inne orzeczenia.

Wyrok powyższy zaskarżony został na korzyść oskarżonych apelacją prokuratora, w której – powołując się na przepis art. 438 pkt 1 kpk – prokurator zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 292 § 2 kk w punkcie VII wyroku dotyczącym oskarżonego W. M., polegającą na niezasadnym zastosowaniu tego przepisu, w sytuacji gdy wartość samochodu, marki D. (...) nr rej. (...) będącego przedmiotem tego czynu, a wynoszącym 34 000, 00 zł, nie stanowi „znaczej wartości” w rozumieniu tego przepisu i co za tym idzie nie pozwała na zastosowanie tego przepisu,

2) obrazę przepisów prawa materialnego to jest art. 292 § 2 kk, w punkcie VIII wyroku dotyczącym oskarżonego K. W., polegającą na niezasadnym zastosowaniu tego przepisu, w sytuacji gdy wartość samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) będącego przedmiotem tego czynu, a wynoszącym 72 000, 00 zł, nie stanowi „znaczej wartości” w rozumieniu tego przepisu i co za tym idzie nie pozwała na zastosowanie tego przepisu.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę opisów, kwalifikacji prawnych i podstaw skazania w zakresie czynów wskazanych w punkcie VII oraz w punkcie VIII przez wyeliminowanie z tych opisów, kwalifikacji prawnych i podstaw skazania – art. 292 § 2 kk w zw. z art. 292 § 1 kk, przy pozostawieniu art. 270 § 1 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skutkiem zasadnie podniesionych przez prokuratora w apelacji zarzutów sąd odwoławczy dokonał dalszej – niż wnioskowana w apelacji – ingerencji w orzeczenie Sądu Rejonowego.

Słusznie prokurator zarzucił w apelacji obrazę prawa materialnego a to przepisu art. 292 § 2 kk przez niezasadne zastosowanie tego przepisu wobec oskarżonego W. M. w punkcie VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i wobec K. W. w pkt VIII części dyspozytywnej.

Nie budzi wątpliwości, iż wartości przedmiotów przestępstwa – w czynach przypisanych oskarżonym we wskazanych orzeczeniach – nie stanowiły znacznej wartości w rozumieniu przepisu art. 115 § 5 kk a zatem nieprawidłowy jest opis tychże czynów i w przyjętej kwalifikacji prawnej nie powinien znaleźć się przepis art. 292 § 2 kk.

Słusznie też prokurator podniósł, iż czyny kwalifikowane wyłącznie z przepisu art. 292 § 1 kk „ze względu na łagodniejsze zagrożenie uległy przedawnieniu”.

O ile również zasadny jest wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego K. W. w pkt VIII części dyspozytywnej przez „zmianę opisu i kwalifikacji prawnej a ponadto podstawy skazania poprzez wyeliminowanie art. 292 § 2 kk w zw. z art. 292 § 1 kk, przy pozostawieniu art. 270 § 1 kk” to postępowanie takie jest wyłączone wobec oskarżonego W. M. w zakresie zaskarżonego orzeczenia zawartego w punkcie VII części dyspozytywnej: wnioskowana zmiana opisu i wyeliminowanie z tegoż orzeczenia przepisów art. 292 § 2 kk w zw. z art. 292 § 1 kk skutkuje, iż w przypisanym zachowaniu brak jest okoliczności świadczących o zrealizowaniu przez W. M. ustawowych znamion przestępstwa z art. 270 § 1 kk. W opisie czynu przypisanego oskarżonemu W. M. w pkt VII części dyspozytywnej brak wskazania okoliczności koniecznych dla stwierdzenia ustawowych znamion, niezbędnych dla przypisania sprawcy występkę z art. 270 § 1 kk.

Prokurator wywiódł apelację wyłącznie na korzyść tegoż oskarżonego zatem sąd odwoławczy nie jest uprawniony do dokonywania ustaleń dla oskarżonego niekorzystnych.

Nie stwierdzając możliwości przypisania oskarżonemu W. M. czynu z art. 270 § 1 kk Sąd Okręgowy uniewinnił tegoż oskarżonego od popełniania przypisanego mu przestępstwa w pkt VII części dyspozytywnej.

Wylimitowanie z uwagi na brak znamion czynu z art. 292 § 2 kk i przedawnienie karalności czynu z art. 292 § 1 kk z czynu przypisanego oskarżonemu K. W. skutkowało dalszą zmianą zaskarżonego w pkt VIII części dyspozytywnej orzeczenia a to poprzez przyjęcie za podstawę prawną skazania tegoż oskarżonego i podstawę prawną orzeczonej kary pozbawienia wolności przepisu art. 270 § 1 kk oraz uchylenie orzeczenia wydanego na podstawie art. 33 § 2 kk o karze grzywny.

Dokonane zmiany miały dalszy skutek w postaci konieczności uchylenia wobec oskarżonego W. M. orzeczenia o łącznej karze pozbawienia wolności (pkt IX części dyspozytywnej) i łącznej karze grzywny (pkt XI części dyspozytywnej) a wobec oskarżonego K. W. orzeczenia o łącznej karze grzywny (pkt XII części dyspozytywnej).

W pozostałej części zaskarżony wyrok, jako prawidłowy utrzymany został w mocy.

Zasady słuszności przesądziły, iż kosztami postępowania odwoławczego obciążony został Skarb Państwa.

Wyk. J.K.